

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

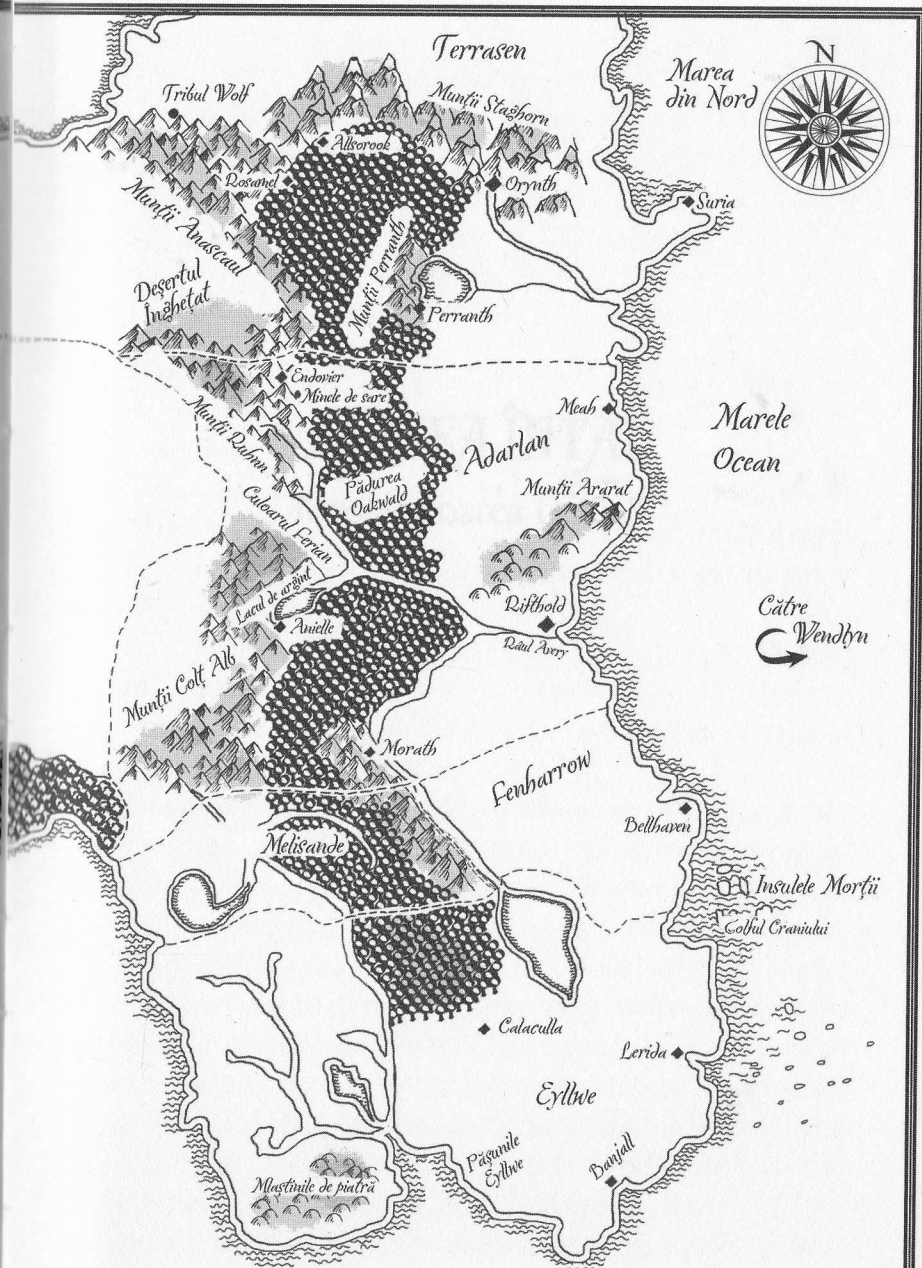
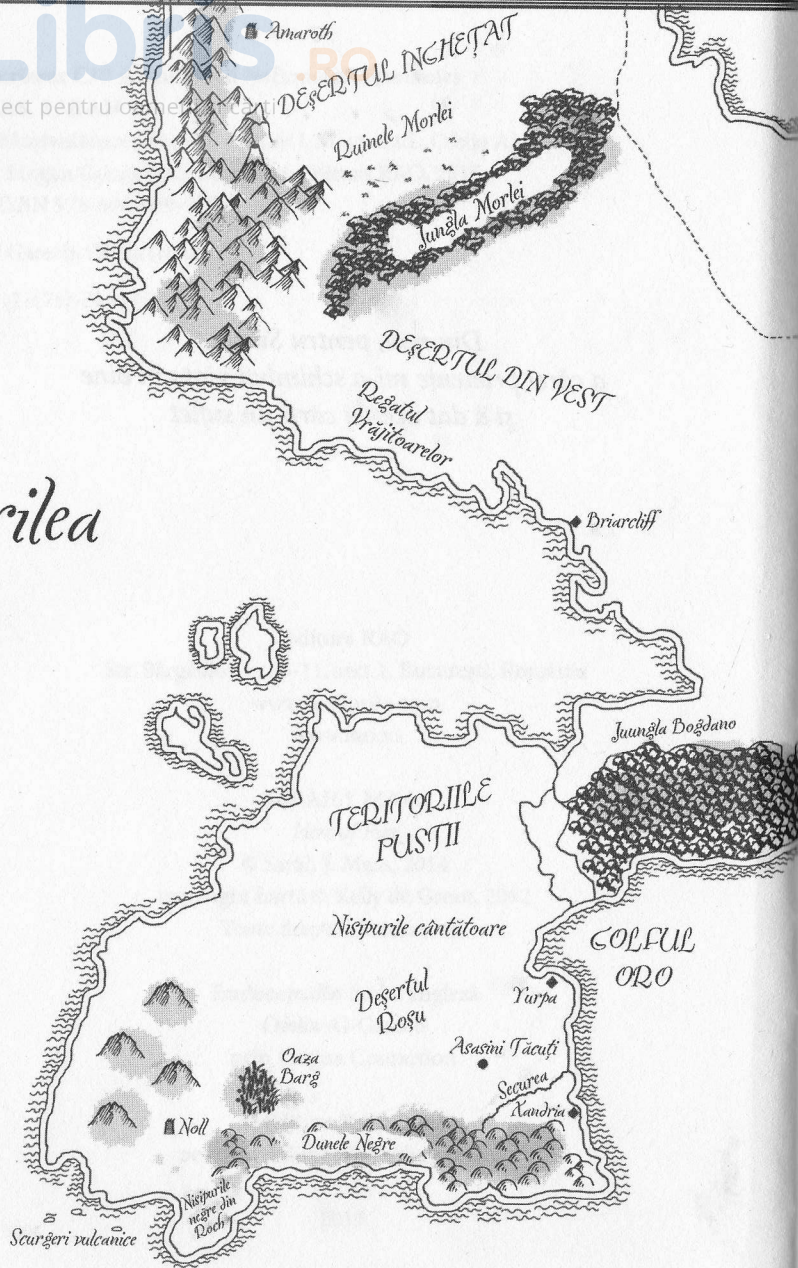
SARAH J. MAAS

# MOȘTENITOAREA FOCULUI



editura rao

# Erilea



Erilea

# PARTEA ÎNTĂI

## Moștenitoarea cenușii

## CAPITOLUL 1

În numele zeilor, era mult prea cald în acel regat inutil.

Sau poate că Celaena Sardothien se simțea așa deoarece se întinsese încă de dimineață pe marginea acoperișului din teracotă, cu un braț pus pavază în fața ochilor, rumenindu-se lent la soare asemenea lipiilor pe care cei mai săraci cetățeni ai orașului le lăsau pe pervazurile ferestrelor, întrucât nu-și puteau permite cuptoare din cărămidă.

Și, în numele zeilor, era sătulă de lipii – *teggya*, așa le spuneau ei. Sătulă de textura lor crocantă și de gustul de ceapă, pe care nu-l putea îndepărta nici cu zece căni de apă. N-avea să mai mănânce prea curând vreo *teggya*.

Principala explicație era că lipiile fuseseră tot ceea ce-și putuse permite atunci când acostase în Wendlyn, în urmă cu două săptămâni, și își croise drum spre Varese, orașul-capitală, exact așa cum îi fusese poruncit de către Marea sa Majestate Imperială și Stăpân al Pământului, regele din Adarlan.

Fusese nevoită să șterpească *teggya* și vin din cărucioarele vânzătorilor pentru că rămăsese fără bani, la scurt timp după ce aruncase o privire la castelul fortificat din calcar, la paznicii de elită, la drapelele de culoarea cobaltului care fluturau atât de mândre în bătaia vântului uscat și fierbinte, și se hotărâse să *nu* omoare țintele care îi fuseseră atribuite.

Așadar, începuse să șterpească *teggya*... și vin. Vinul roșu și acru care provenea din viile ce mărgineau dealurile vălurite

din jurul capitalei fortificate – un gust care inițial nu-i plăcuse și pe care îl scuipase, dar care acum îi plăcea foarte, foarte mult. În special din ziua în care se hotărâse că nu-i păsa în mod deosebit de absolut nimic.

Întinse mâna spre țiglele care coborau în pantă în spatele ei, băjbâind după urciorul din lut cu vin pe care îl târâse pe acoperiș în acea dimineață. Băjbâind întâi cu palma, pipăind, iar apoi...

Blestemă. Unde naiba era vinul?

Lumea se clătină și deveni orbitor de strălucitoare în timp ce se ridică, sprijinindu-se în coate. Deasupra zburau păsări în cercuri, ținându-se la distanță de șoimul cu coada albă care stătuse cocoțat toată dimineața pe un horn din apropiere, așteptând să-și înhațe următoarea masă. Dedesubt, comerțul stradal era un strălucitor gherghef de culori și sunete, cu măgăruși răgând, cu negustori fluturându-și produsele, veșmintele atât străine, dar și familiare, cu pocnetul roților pe pavajul alb. Însă unde naiba era...

Ah! Acolo. Pitit sub una dintre țiglele roșii, greoaie, pentru a-și păstra răcoarea. Exact acolo unde îl ascunsese ea cu doar câteva ore mai devreme, atunci când se cățăraseră pe acoperișul uriașei piețe interioare pentru a supraveghea perimetrul descris de zidurile castelului aflat la două străzi distanță. Sau orice i se păruse a fi oficial și folositor înainte să-și dea seama că s-ar fi tolănit mai degrabă la umbră. Umbră care fusese de mult alungată de soarele neostoit al Wendlynului.

Celaena sorbi din urciorul cu vin – sau încercă s-o facă. Era gol, ceea ce presupuse că era o binecuvântare, căci, în numele zeilor, i se învârtea capul. Avea nevoie de apă și de niște teggya. Și poate de ceva pentru buzele sale strașnic crăpate și pentru pomeții jupuți pe care îi căpătase noaptea trecută într-una dintre tavernele din oraș.

Gemând, Celaena se întoarse pe burtă și privi strada aflată la doisprezece metri sub ea. Știa că paznicii patrulau deja – le reperase chipurile și armele, întocmai cum o făcuse și în cazul gărzilor de pe crestele zidurilor castelului. Memorase felul cum se făcea schimbul de gărzi și cum aceștia deschideau cele trei porți masive care duceau în castel. Se părea că cei din familia Ashryver și strămoșii lor luau siguranța foarte, foarte în serios.

Se împlineau zece zile de când sosise în Varese, după ce părâsise coasta. Nu fiindcă ar fi fost deosebit de nerăbdătoare să-și omoare țintele, ci fiindcă orașul era atât de afurisit de mare, încât i se păruse că era cea mai bună șansă de a evita autoritățile de emigrare, cărora le scăpase printre degete, în loc să se înregistreze conform programului lor de muncă atât de benevol. Mersul grăbit spre capitală se dovedise a fi o activitate binevenită după săptămânile petrecute pe mare, unde nu avusese chef să facă nimic altceva decât să stea întinsă pe patul îngust din cabina ei strâmtă sau să-și ascută spada cu un zel aproape religios.

*Nu ești nimic altceva decât o lașă*, îi spusese Nehemia.

Toate steiurile ascutite repetaseră asta ca un ecou. *Lașă. lașă, lașă.* Cuvântul o urmărise cu fiecare leghe parcursă pe ocean.

Făcuse un jurământ – jurase că va elibera Eyllwe. Astfel încât, între momentele de disperare și furie și jale, între gândurile la Chaol și la cheile Wyrđ și la tot ceea ce lăsase în urmă și pierduse, Celaena se hotărâse asupra singurului plan de urmat atunci când avea să ajungă pe acele țarmuri. Un plan, oricât de nebunesc și de improbabil, de a elibera regatul luat în sclavie: de a găsi și de a distruge orice urmă de chei Wyrđ pe care regele din Adarlan le folosise pentru a-și ridica teribilul său imperiu. Ea ar fi renunțat cu bucurie la propria-i viață pentru a-l duce la îndeplinire.

Doar ea, doar el. Întocmai cum trebuia să fie; nicio pierdere de vieți omenești în afară de ale lor, niciun suflet stigmatizat în afară de al ei. Era nevoie de un monstru pentru a distruge un monstru.

Dacă trebuia să fie acolo din pricina bunelor intenții ale lui Chaol, care arătase încredere cui nu trebuia, atunci măcar avea să capete răspunsurile de care avea nevoie. În Erilea exista o persoană care fusese prezentă atunci când cheile Wyrd se aflaseră în stăpânirea unei rase de demoni cuceritori care le transformaseră în trei unelte ale unei puteri atât de teribile, încât fuseseră ascunse de mii de ani și aproape șterse din istorie. Regina Maeve a neamului Fae. Maeve știa tot – așa după cum era de așteptat atunci când ești mai bătrân decât pământul.

Prin urmare, primul pas al planului ei stupid, prostesc, fusese simplu: să o caute pe Maeve, să capete răspunsuri despre cum să distrugă cheile Wyrd și apoi să se întoarcă în Adarlan.

Putea face măcar atât. Pentru Nehemia – pentru... o mulțime de alți oameni. În ea nu mai rămăsese nimic, nu prea. Numai cenușă, și un abis, și jurământul de neclintit pe care ea și-l cioplise în propria-i carne, față de prietena care o văzuse așa cum era cu adevărat.

Când acostaseră în cel mai mare port din Wendlyn, admira rase precauțiile pe care căpitanul vasului le luase în timp ce se apropia de țarm – a așteptat o noapte lipsită de lumina lunii, apoi le-a strecurat în cambuză pe Celaena și pe celelalte femei refugiate din Adarlan în timp ce navigau pe canalele secrete, prin reciful de corali. Era de înțeles: reciful era principala apărare care ținea legiunile Adarlanului departe de aceste țărături. De asemenea, făcea parte din misiunea ei acolo în calitate de Campion al regelui.

Aceasta era cealaltă însărcinare la care îi stătea gândul: să găsească o cale prin care să-l împiedice pe rege să-i execute pe

Chaol sau pe membrii familiei Nehemie. El îi promisese că avea s-o facă dacă ea ar fi eșuat în misiunea ei de a recupera planurile de apărare navală ale Wendlynului și de a-i asasina pe rege și pe prinț la balul lor anual care se ținea vara. Însă ea dăduse acele gânduri la o parte atunci când acostaseră, iar femeile refugiate fuseseră mânaate la mal pentru a fi preluate de autoritățile portuare.

Multe dintre femei purtau urmele celor întâmplare atât pe corp, cât și în suflet, în ochii lor scânteind încă ecourile ororilor care se abătuseră asupra lor în Adarlan. Așa încât, chiar și după ce dispăruse de pe vas în timpul haosului acostării, ea rămăsese pe unul dintre acoperișurile din apropiere, în vreme ce femeile erau escortate într-o clădire – pentru a-și găsi locuințe și de lucru. Și totuși, autoritățile din Wendlyn puteau mai târziu să le aducă într-o parte mai liniștită a orașului și să facă orice doreau. Să le vândă. Să le rănească. Ele erau refugiate: nedorite și fără niciun fel de drepturi. Lipsite de orice apărător.

Însă ea nu rămăsese numai din pricina paranoiei. Nu – Nehemia ar fi rămas pentru a se asigura că erau în siguranță. Dându-și seama de asta, Celaena pornise pe drumul șerpuitor către capitală de îndată ce se asigurase că femeile erau bine. Aflarea unui mod de a se strecura în castel era doar o cale de a-și ocupa timpul în vreme ce se decidea cum să execute primii pași ai planului ei. În timp ce încerca să nu se mai gândească la Nehemia.

Totul decursese bine – bine și ușor. Ascunzându-se în pădurici și în hambare tot drumul, ea trecu asemenea unei umbre prin întreaga zonă rurală.

Wendlyn. Un tărâm al miturilor și al monștrilor – al legendelor și al coșmarurilor care prindeau viață.

Regatul în sine era o întindere de nisip cald, cu pietricele și cu păduri dese, crescând și mai verzi ca niciodată pe măsură

ce dealurile înaintau spre interiorul țării și se transformau în piscuri înalte. Țărnul și pământul din jurul capitalei erau aride, de parcă soarele arsesese totul, cu excepția vegetației celei mai rezistente. Cu totul diferit de imperiul ud, înghețat, pe care ea îl lăsase în urmă.

O țară a abundenței, a oportunității, unde bărbații nu-și luau pur și simplu ceea ce voiau, unde ușile nu erau încuiate și unde oamenii își zâmbeau pe stradă. Însă ei nu-i păsa neapărat dacă cineva îi zâmbea sau nu – nu, pe măsură ce zilele treceau, ea descoperea brusc că era foarte greu să-i pese de ceva. Oricâtă hotărâre, oricâtă furie, *orice altceva* ar fi simțit cu privire la plecarea din Adarlan o părăsise, devorată de nimicnicia care o rodea acum.

Trecură patru zile înainte ca Celaena să zărească uriașa capitală-oraș construită la poalele dealurilor. Varese, orașul unde se născuse mama ei; inima vibrantă a regatului.

Varese era mai curat decât Rifthold și deținea suficientă bogăție împărțită între clasa superioară și cele inferioare, însă era în același timp un oraș-capitală, cu mahalale și alei dosnice, cu prostituate și jucători – și nu îi luase prea mult să-i descopere punctele sensibile.

Pe strada de sub ea, trei dintre paznicii pieței se opriră să discute, iar Celaena își sprijini bărbia în palme. Aidoma tuturor gărzilor din acest regat, erau îmbrăcați cu armuri ușoare și purtau destule arme.

Se zvonea că soldații wendlyniți erau antrenați de către Fae pentru a fi nemiloși, șireți și iuți, iar ea nu voia să afle dacă asta era adevărat din mai multe motive. Cu certitudine, ei păreau a fi mult mai atenți decât obișnuitele santinele din Rifthold – chiar dacă nu o remarcaseră încă pe asasina aflată în mijlocul lor. Însă, în acele zile, Celaena știa că nu era o amenințare decât pentru ea însăși.

Cu toate că stătea zilnic la soare, deși se spăla ori de câte ori putea în vreuna dintre multele fântâni din scuarurile orașului, încă avea senzația că sângele lui Archer Finn îi năclăia pielea și părul. Chiar și cu zgomotul și ritmul constant din Varese, încă îi răsună în urechi geamătul lui Archer atunci când ea îi scosese mâțele în tunelul de sub castel. Și, în pofida vinului și a căldurii, ea încă îl avea în fața ochilor pe Chaol, groaza contorsionându-i chipul când a auzit despre moștenirea Fae și despre monstruoasa putere care ar fi putut cu ușurință să o distrugă, despre cât de găunoasă și întunecată era ea pe dinăuntru.

Adesea se întreba dacă găsise răspunsul la ghicitoarea pe care i-o spusese pe cheiurile din Rifthold. Dacă el descoperise adevărul... Celaena nu își îngăduia să ajungă cu gândul atât de departe. Acum nu era momentul să se gândească la Chaol sau la adevăr sau la oricare dintre lucrurile care îi lăseseră sufletul atât de schilodit și de pustii.

Celaena își palpă cu blândețe buza despicală și se încruntă privind gărzile din piață, mișcarea sporindu-i durerea din buză. Meritase acea lovitură în încăierarea pe care o provocase la tavernă în seara care trecuse – îi trăsese unui bărbat un picior în vintre, iar când omul își recăpătase suflarea, fusese cel puțin furios la culme. Luându-și mâna de la gură, ea privi santinelele, preț de câteva clipe. Aceștia nu luau plocoane de la negustori și nici nu-i intimidau sau îi amenințau cu amenzi precum străjerii sau funcționarii din Rifthold. Toți funcționarii și soldații pe care îi văzuse până atunci fuseseră la fel de... buni.

Așa cum Galan Ashryver, prințul moștenitor al Wendlynului, era un om bun.

Descoperind ceva asemănări enervante, Celaena scoase limba. La străjeri, la piață, la șoimul de pe hornul din apropiere, la castel și la prințul care trăia în interiorul acestuia. Își dorea să nu fi rămas fără vin atât de devreme.

Se împlinea o săptămână de când își imaginase cum să se infiltreze în castel, la trei zile după ce sosise în Varese. O săptămână de la acea zi îngrozitoare când toate planurile i se năruiseră.

Se stârni o briză răcoroasă care aduse cu ea aromele negustorilor aliniați pe strada din apropiere – nușoară, cimbru, chimen, lămâiță. Fata inspiră adânc, lăsând miresmele să-i limpezească mintea zăpăcită de soare și de vin. Zgomotul clopotelor pluti în jos dinspre unul dintre orașele de munte învecinate, iar într-una dintre pietele orașului o formație de menestrelți începu o melodie veselă. Nehemiei i-ar fi plăcut locul acesta.

Cât ai clipi, cuvântul alunecă, înghițit de abisul care își găsisese acum sălaș înlăuntrul ei. Nehemia n-avea să mai vadă niciodată Wendlynul. Niciodată nu mai avea să se preumbe prin piața de condimente sau să asculte clopotele din munți. Celaena simți o greutate apăsătoare în piept.

I se păruse un plan foarte bun atunci când ajunsese în Varese. În orele pe care le petrecuse imaginându-și fortificațiile castelului regal, ea se gândise la cum avea să o găsească pe Maeve pentru a afla despre chei. Totul decursese lin, fără cusur, până...

Până în acea zi blestemată de zei, când observase că san-tinelele lăsau o breșă în apărarea lor de pe zidul sudic în fiecare după-amiază la ora două, și aflase cum funcționa mecanismul porții. Până ce Galan Ashryver ieșise călare pe acea poartă, pe deplin vizibil de acolo de unde se cocoțase ea, pe acoperișul casei unui nobil.

Nu faptul că îl văzuse pe el, cu tenul lui măsliniu și părul negru, o împiedicase să-și ducă la capăt asasinatul. Nu fusese nici faptul că, și de la acea distanță, îi vedea ochii turcoaz – *ochii ei*, motivul pentru care ea purta glugă atunci când ieșea pe stradă.

Nu. Fusese modul în care oamenii aclamau.

Îl *aclamau* pe el, pe prințul lor. Îl adorau, cu zâmbetul lui elegant și armura sa ușoară care lucea în lumina soarelui ne-sfârșit, în timp ce el și soldații din spatele lui călăreau spre țăr-mul nordic pentru a continua să se strecoare prin blocadă. *Să se strecoare prin blocadă*. Prințul – ținta ei – era un afurisit care se strecura prin blocada instituită împotriva Adarlanului, iar poporul lui *il iubea* pentru asta.

Îl urmări pe prinț și pe oamenii săi prin oraș, sărind de pe un acoperiș pe altul, și nu ar fi fost nevoie decât de o săgeată în ochii aceia turcoaz, iar el ar fi fost mort. Însă ea îl urmărise până la zidurile orașului, aclamațiile crescând în intensitate, oamenii aruncând flori, cu toții radiind de mândrie pentru prințul lor perfect.

Ea ajunsese la poartă exact atunci când se deschidea pentru a-l lăsa să iasă. Iar când Galan Ashryver pornise călare în lumina apusului de soare, ducându-se la război și în întâmpina-rea gloriei, pentru a lupta în numele binelui și al libertății, ea rămăsese pe acel acoperiș până ce el se îndepărtase devenind cât un fir de praf.

Apoi, ea intrase în cea mai apropiată tavernă și iscase cea mai sângeroasă, cea mai brutală încăierare pe care o provocase vreodată, până ce fuseseră chemați străjerii, iar ea dispăruse cu doar câteva clipe înainte ca toată lumea să fie aruncată în temniță. Atunci hotărâse, în timp ce sângele îi șiroia din nas, curgându-i pe partea din față a fusteii, în vreme ce scuipa sânge pe caldarâm, că n-avea de gând să facă *nimic*.

Planurile ei n-aveau niciun rost. Nehemia și Galan ar fi condus lumea spre libertate, iar Nehemia ar fi trebuit să fie în viață. Împreună, prințul și prințesa l-ar fi putut înfrânge pe regele din Adarlan. Însă Nehemia murise, iar jurământul Celaenei – jurământul ei stupid, demn de toată mila – nu



valora nici cât un pumn de noroi atunci când existau preaiubiții moștenitori asemenea lui Galan, care ar fi putut să facă mult mai mult. Fusese o proastă când făcuse acel legământ.

Până și Galan – Galan nu prea opunea rezistență în fața Adarlanului, și el avea o întregă *armada* la dispoziție. Ea era doar una, o risipă totală de viață. Dacă Nehemia nu fusese capabilă să-l oprească pe rege... atunci acest plan, prin care căuta o cale de a o contacta pe Maeve... acest plan era absolut inutil.

Din fericire, nu văzuse încă niciun Fae – nici măcar un afurisit de Fae – sau zâne, sau vreo urmă de magie. Se străduise să o evite. Încă dinainte de a-l localiza pe Galan, se ținuse departe de standurile din piață, care ofereau de toate, de la leacuri și flecuștețe la poțiuni, zone care, de obicei, erau pline și de actori de stradă sau de mercenari care își negociau abilitățile pentru a-și câștiga existența. Aflase care taverna erau frecventate de către cei care foloseau magia și nu se apropia niciodată de ele, căci uneori simțea un *lucru* trezit zvârcolindu-i-se continuu în viscere atunci când capta un firisor din energia ei.

Trecuse o săptămână de când renunțase la planul ei și abandonase orice încercare de a-i păsa câtuși de puțin. Și bănuia că aveau să mai treacă multe săptămâni înainte de a se hotărî dacă se săturase cu adevărat de teggya, sau urma să se încaiere în fiecare seară numai pentru a simți ceva, sau avea să bea cu nesaț vinul acru în timp ce stătea întinsă pe acoperișuri toată ziua.

Acum însă își simțea gâtul uscat ca iasca, iar stomacul ei protesta. Prin urmare, Celaena se desprinsese ușor de pe marginea acoperișului. Încet, nu din pricina acelor străjeri vigilenți, ci mai degrabă fiindcă i se învârtea capul binișor. Nu credea că îi pasă suficient încât să prevină o căzătură.

Se uită urât la cicatricea subțire care îi brăzda palma în timp ce cobora, tremurând, pe burlan, ajungând în aleea din spatele pieței. Acum nu mai era decât un memento al promisiunii

patetice pe care o făcuse la mormântul pe jumătate înghețat al Nehemiei, în urmă cu o lună, și al tuturor lucrurilor și al tuturor celor pe care îi dezamăgise. La fel cum era și inelul ei de ametist, pe care îl pierdea la jocuri de noroc în fiecare seară și îl recâștiga înainte de răsăritul soarelui.

În pofida a tot ceea ce se întâmplase și a rolului lui Chaol în moartea Nehemiei, chiar și după ce ea distrusese tot ceea ce fusese între ei, nu putuse să renunțe la inelul lui. Până acum îl pierduse de trei ori la jocuri de cărți, numai pentru a-l recăpăta – prin orice mijloace ar fi fost necesar. Un pumnal poziționat în așa fel încât să se strecoare printre coaste dădea de obicei rezultate bune în a convinge mai mult decât o făceau cuvintele.

Celaena își spuse că era un miracol faptul că reușise să ajungă pe alee, unde întinericul o orbi pentru o fracțiune de secundă. Se sprijini cu o mână de zidul rece din piatră, lăsându-și ochii să se adapteze, dorindu-și să nu i se mai învârtă capul. O mare belea – ea era o blestemată de belea. Se întreba când avea să se hotărască să schimbe situația.

Zgomotul și izul femeii o izbiră pe Celaena înainte să o vadă. Apoi, doi ochi mari, galbeni, apărură chiar în fața ei, iar o pereche de buze crăpate se deschiseră pentru a sâsâi:

– Desfrânato! Să nu te mai prind iar în fața ușii mele!

Celaena se trase înapoi, clipind spre vagaboandă – și spre ușa ei, care... era doar un alcov în zid, plin de gunoaie, și de ceea ce trebuiau să fie sacii cu averea femeii. Femeia era cocoșată, cu părul nespălat și cu cioturi de dinți în gură. Celaena clipi din nou, concentrându-se asupra chipului femeii. Furioasă, pe jumătate nebună și murdară.

Celaena ridică mâinile, mergând îndărăt un pas, apoi încă unul.

– Iertare.